

pokazati, je bil starček čudovito mrzel. Dečka ni pozval k sebi niti mu ni pogladil kodrastih las. Tudi to, kar je starček imel pripravljene v žepu za Miloša, ni prišlo na dan. To je še dobro, da Miloš ni videl in vedel, kaj je stari oče imel v žepu, ker sicer bi se gotovo pokesal, to vam povem! Imel je pa starček v žepu troje hrušk, tistih medenk, ki jih je Miloš tako rad jedel! —

A to ni še vse, kar je Miloša slabega zadelo po nepremišljenem delu! Drugo jutro je sicer kupil novo tablico, pa kaj, ko naloge ni imel, da bi jo rešil. Poizkusil je sicer sestaviti črepinje stare tablice, pa ni šlo in ni šlo! Kaj bi bil vse dal, ko bi mu kdo mogel sestaviti staro tablico! Šel je torej v šolo — brez naloge! Bil je sam, ki naloge ni imel. Seveda je bil strogi gospod učitelj hud in posadil je Miloša samega v zadnjo klopo. Kolika sramota za dečka! —

Toda Miloš se je pokesal in sčasoma poboljšal, in gospod učitelj mu je dovolil, da se je vrnil na prvotno mesto v šoli. Tista nekdanja jeznovitost je Miloša popolnoma minila. Večkrat pa se je še spomnil na razbito skriljno tablico. Ta je bila povod njegovemu poboljšanju. Odslej so vsi radi imeli Miloša: svojci, gospod učitelj in mi, njegovi součenci!

Pesem mladosti.

*Mogočna in silna je pesem mladosti
in sladki in mili so njeni glasovi;
turobna in plašna je pesem starosti
in hladni in mračni so njeni grobovi.*

*Zadoni, zadoni v svoj zlati blagdan,
odjekni, odmevaj čez goro in plan,
od zemlje do néba v vsej svoji prostosti,
o pesem življenja, o pesem mladosti!*

*Zazveni, zagrmi, zavriski, zapoj
v vseh strun melodijah čez ves nepokoj,
čez svet in do dna vseh tajnih globin,
do brezna puščav, do morja temin!*

*Razlegaj do zadnjih neskončnih se dalj,
preruši vso bol, vso tesnobo, vso žal,
ki joče iz strun žalostinke starosti —
ti pesem življenja, ti pesem mladosti!*

Miroslav Kunčič.

